

Andrei Pervukhin**Cristian Stanciu**

Marea Carte a UNIRII Începuturi

*Domnului Tudor Gheorghe,
cel care m-a învățat să mulțumesc în fiecare zi
că m-am născut în limba română.*

CUPRINS

PREFĂTĂ.....	3
BUREBISTA.....	6
ZIMBRUL, ACVILA ȘI CORBUL	21
MIHAI VITEAZUL.....	42
ȘI NU FU PRE VOIA CÂINELUI DE TĂTAR!.....	60
NICOLAE	73
DE ACELAȘI AUTOR.....	92
POSTFAȚĂ.....	93
DIN VOLUMUL URMĂTOR.....	95

BUREBISTA

"Ajuns în fruntea neamului său care era istovit de războaie dese, getul Burebista l-a înălțat atât de mult prin exerciții, abținere de la vin și ascultare față de porunci, încât în câțiva ani a făurit un stat puternic și a supus getilor cea mai mare parte din populațiile vecine, ajungând să fie temut chiar și de romani." Strabon, istoric și geograf grec

Şarpele ascuns sub piatră nu te muşcă din răutate sau din bucuria vicleniei. Nu, de frică își înfige colții veninoși în carne ta. De frica micimii lui și de spaima piciorului care, coborât din văzduh, l-ar putea strivi, atacă.

Așa sunt și popoarele cele călătoare, fără o casă moștenită de la începutul vremurilor se tem! Știu ele prea bine că, întocmai cum ele s-au urnit încocoace de prin stepele Răsăritului, tot aşa alții pot pleca în urma lor să le ceară pământurile câştigate cu sabia.

Noi avem altă lege. Am răbdat venirea multor seminții care ne-au vrut stârpiți sau plecați de pe moșia noastră. Unele neamuri au fost tari și ne-am amestecat săngele cu ele, pe altele le-am gonit înapoi de unde veniseră sau la alții mai slabii.

Simțirea aceasta că suntem la noi acasă, că de-a stânga și de-a dreapta avem frați buni, am dus-o cu noi prin secole și ne-a dat mereu curajul de a ne bate pentru vremea când va fi să fim din nou împreună.

Poteca subțire de două palme care se îndrepta înspre vârful muntelui se îngusta și mai tare și se oprea, ostenită de greul urcușului, lângă coliba pustnicului Deceneu.

De acolo, regele burilor, Burebista, își continuă drumul mai în sus, printre stânci ascuțite și tăpșane golașe, zgribulite de frig și de singurătate.

După încă o sută de pași, regele intră în norii care înveleau mai totdeauna piscul muntelui Kogaion, muntele sfânt al dacilor. Războinic încercat în prea multe lupte, Burebista își duse cu iuțeală mâna spre sabia lui lungă și curbată. Nu îi plăcea că nu poate să vadă la nici un pas înaintea sa, soarta colțuroasă îl învățase că dușmanii care vor să-ți sfârșească viața se pot ascunde, mai cu seamă, acolo unde nu te aștepți. Se opri cu sabia scoasă din teacă și ascultă nemîșcat vreme îndelungată. Nu se auzea nimic, nu părea să mai fie cineva în

preajmă, dar nu putea să alunge simțirea că lângă el, în jurul lui, unul sau mai mulți oameni pășeau atenți, fără zgromot. Sau poate să fi fost fiare.

Regele se înfipse bine pe picioare și strânse mai tare în pumn mânerul sabiei, gata să izbească. Barba și părul i se zbârliseră în aşteptare și fioroșenie.

- Lasă sabia să se odihnească în teacă, fiule! șopti o voce aproape de urechea regelui.

Blândețea vocii părea neomenească. Puterea ei nu stătea în tărie, nici în asprime, ci părea coborâtă dintr-o lume în care luptele și săbiile nu-și aveau locul.

Ca într-un vis în care întâmplările nu au toate noimă și niciun fir nu le leagă, Burebista, încruntat cu numai o clipită înainte, prinse a zâmbi și urmă liniștit pașii ce se auzeau de acum înaintea lui. Curând norii începură să se deșira, iar lângă rege se desenă ușor silueta învăluită în alb a marelui preot Deceneu. Trupul său cu plete și barbă albe, revărsate peste o sutană mare din lână, legată peste brâu cu o sfoară simplă, părea închegat din plămada norilor din care bătrânul tocmai ieșise.

Ajunsă sus, lângă marele cap de om, sculptat în piatră de către primii locuitori ai pământului acesta, regele și înțeleptul se opriră. Nu se simțea nici oboseala urcușului, nici fuioarele subțiri și negre care îți rămân în suflet după spaima unei lupte ce stă să înceapă. Acolo sus, niciun rău nu îi putea ajunge.

- Vremurile se schimbă și nu se schimbă în bine, mărite preot! Începe regele cu glas aspru. Învață-mă ce să fac! Neamul burilor se va stingă înainte ca fiul meu să meargă la Zamolxis¹. De la miazănoapte și de la răsărit vin peste noi boii și tauriscii, dinspre apus romanii lui Cezar iau țară după țară. Pe taurisci² i-am mai bătut! Cu romanii ne-am izbit dincolo de Istros³ și le-am făcut mare pagubă. Poate o să îi răzbim până la urmă pe toți. Doar Zamolxis poate ști. Dar vremurile se arată grele.

Înțeleptul nu răspunse. Așteptă răbdător ca regele burilor să-și pună toate spaimele în cuvinte.

- Țările mele, ale celorlalți regi dacii din neamul carpilor, roxolanilor, costobocilor sunt prea bogate ca să nu stârnească poftele năvălitorilor. Vor veni și aici! Sunt aproape.

- Să uităm pentru o clipă de primejidii și necazuri! răspunse bland bătrânul. Mă bucur că ai avut inimă să vii să mă vezi, aşa cum te-am rugat. Și mă bucur că nu ți-a fost frică. Aici sus mai urcă uneori câte un lup rătăcit și mai adastă vulturii cei mari.

- Doar nu o să-mi fie frică de lupi sau de vulturi. Ce vorbe sunt astea, înțeleptule Deceneu?

¹ Zamolxis = Zeul suprem al dacilor.

² Taurisci, Boii = triburi celtice.

³ Istros = Numele antic al fluviului Dunărea.

- Așa este! Trupul tău este puternic ca al urșilor, iar despre îndemânarea ta în luptă s-a dus veste până dincolo de fluviul Donaris! Cum să te sperie pe tine aşa fiare care nu sunt nici pe jumătate puternice cât tine? Unde mi-o fi fost capul?!

Nici nu se topiră bine în văzduh vorbele bătrânlui, că dinaintea lui Burebista, cam la zece pași, se ivi, rânjindu-și colții, un lup gata să atace.

- Tu de unde ai apărut, dințosule? râse regele fără pic de spaimă. Oi fi auzit că te-am pomenit și te-ai gândit să dai pe la noi? Hai, fugi de-aici că nu-ți fac rău!

Lupul nu făcu niciun pas îndărăt și continuă să mărâie. Apoi, deodată, se repezi către picioarele regelui să-l muște. Burebista se dădu cu iuțeala fulgerului într-o parte și prinse fiara de ceafă, aşa cum prinzi un cățelandru zănicat ce dă să iasă din curte. Dar fu silit să-și descleșteze mâinile din blana lupului și să-și apere ochii și capul. De sus se rezise către el o dihanie de vultur mare cât toate zilele, cu gheare și cioc oțelite. Regele îl izbi cu pumnul său ca de piatră și pasărea icni scurt și se înăltă numai la două picioare, repede pregătit să coboare din nou asupra războinicului. În astă timp, lupul se strecură mlădiu printre picioarele lui Burebista și îl trânti la pământ. Regele reuși să prindă iar ceafa lupului și să pună stavilă colților aceia care stăteau să i se înfigă în gât.

De jos, de unde îl aruncase lupul, cu brațele încleștate în blana acestuia, Burebista nu mai putu să se apere de vulturul care acum coborâse și se părea că îi va scoate ochii cu ciocul său ascuțit ca o sabie. Dar pasărea se așeză ușurel pe pământ, fără amenințare asupra omului, iar lupul își închise gura și se înmuie în mâinile războinicului, ca semn că nu mai voia să muște.

Burebista se ridică în picioare, se dete doi pași în spate și, cu ochii la cele două fiare, trase sabia din teacă cu scrâșnet.

- Lasă sabia pentru când va fi nevoie de ea! porunci blând Deceneu. Nu ai venit aici să te lupti și nici să primești învățăturile mele. Cunoști dinainte toate răspunsurile care îți sunt cu folos. Știi bine că burii tăi nu se pot măsura cu romanii și celții în același timp. Dar toți dacii, burii, carpii, costobocii, roxolanii sau cei mai de departe trebuie să știe de o singură lege și un singur rege. Uniți-vă! Sunteți un singur neam. Fiți o singură țară! Așa nu o să vă mai răzbească nimeni. Răzleți, vă vor mâncă și lupii, și vulturii ce vor ști să năvălească împreună!

Uniți-vă!

De pe culmea muntelui sfânt Kogaion,
Burebista nu plecă singur, cum se aștepta. Marele
preot Deceneu, cel ascultat de toate neamurile
dacilor, coborî și el. Urmără trei ani lungi, în care
cei doi străbătută mult amar de drum, ajungând
până la cea mai îndepărtată ramură a seminției dacilor.

Cu toții au înțeles că doar împreună puteau
face față neamurilor călătoare care se abăteau tot
mai des și cu mai mult rău asupra lor. Iar unde
vorba blândă și plină de adevăr nu ajungea la
urechile vreunei căpetenii mai măndre, brațul
năprasnic al lui Burebista și puterea celor
ce-i dădeau deja ascultare știau să glăsuiască
altfel decât blajin.

Așa, bunăoară, a înțeles Diegis, căpetenia
dacilor carpi, să-l primească pe Burebista.
Inima lui nu era atinsă de șarpele măndriei prostești,

